

at flere Godseiere havde tilkjendegivet deres Fæstere, at de fortolkede Bestemmelsen anderledes, har han opfattet, hvad jeg sagde, urigtigt; thi jeg har ikke anført det som en Grund; jeg anførte, at det var mig bekendt, at dette var Tilfældet, men jeg sagde tillige under den indledende Behandling, at dertil maatte man jo sige, at de Vedkommende kunde lade Domstolene afgjøre Spørgsmaalet, hvormed jeg vilde antyde, at jeg ikke vilde have bragt Forslaget frem, naar der ikke forelaa en Dom, som efter min Overbeviisning, og den har jeg endnu, angaaer det Spørgsmaal, hvordom der er Tale. Den ærede Rigsdagsmand vil imidlertid nu have hørt, at ogsaa Domainedirectoratet, en Deel af Regjeringen, har hylbet den Ansøelse, som jeg finder at være urigtig (Indenrigsministeren: Maa jeg bede om Ordet!), thi vi høre jo nu, at denne Bestyrelse har anlagt 3 Sager imod Jordbrugere paa Domainerne, som havde gjort den her omhandlede Jagtret gjældende ved Andre. Naar Domainedirektøren har anlagt disse tre Sager, saa maa den naturligvis være gaaet ud fra, at dette Spørgsmaal ialtfald var tvivlsomt, at Fortolkningen ialtfald ikke var klar; thi havde Domainedirektøren anseet Forstaelsen af disse to Paragrapher for saa klar, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, saa kan jeg ikke antage, at den vilde have foranlediget disse tre Sager. Det er mig tillige bekendt, at selve Indenrigsministeriet, lige til den allerførste Tid, har anseet Spørgsmaalet for tvivlsomt, og endog meent, at der talte Mere for den Forstaelse, som jeg anseer for urigtig, end for min. Deri har der for mig været mere end tilstrækkelige Grunde til at bringe Spørgsmaalet under Dmtale her i Thinget ved Fremlæggelsen af et Lovforslag. Efterat have oplyst dette, skal jeg tillade mig at modsigte den ærede Taler med Hensyn til hvad han meente, den af mig paaberaabte Dom gik ud paa. Det er dristigt af mig, ligeoverfor denne ærede Taler at stille en anden Forstaelse af den assagte Dom, men jeg kan ikke undlade det, fordi jeg virkelig endnu i dette Dieblit føler mig overbevist om, at min Forstaelse er den rigtige. Jeg sagde ved den indledende Forhandling, at den Tiltalte var en

Søn af Fæsteren; om han nu opholdt sig hos Faderen til dagligdags eller kun var der i et Besøg og under dette var med Faderen gaaet ud paa Lodden, det har jeg aldrig troet kunde have nogen Indflydelse paa Afgjørelsen af dette Spørgsmaal; thi jeg troede, det var aldeles ligegyldigt. Jeg meente, at om det endog var en Fremmed, som Fæsteren aldrig havde seet før, saa var han berettiget til at lade ham følge med sig og bære en Bøsse for sig. Nu er det synes mig, klart, at naar Tiltalte siger: jeg gik ud med min Fader for at see efter en Høg, som det var min Faders Agt at fhyde, dersom vi traf den, — saa kunde han ligesaa godt have sagt: som det var min Hensigt at fhyde, naar vi traf den; thi jeg mener, at begge Dele være lige lovlige; men naar saa Dommeren siger: at da Tiltalte Intet har fremsført til Bestyrelse af sit Foregivende og ikke har kunnet paavise nogen factisk Omstændighed, som oplyste, at Faderen vilde have skudt Høgen, naar de traf den; det vil sige, da Tiltalte ikke har kunnet oplyse det, som ikke af Noget som helst kan oplyses, — saa skal han dømmes, da det maa forudsættes, at han selv vilde have skudt Høgen; naar Dommeren taler saaledes, saa kan jeg ikke see andet, end at Spørgsmaalet ligefrem vedrører det, hvormed her er Tale; thi skulde det: at man maa see vilde eludere Loven ved at fhyde, hvad man ikke er berettiget til, være tilstrækkeligt til at dømme Noget, saa maatte Jordbrugeren, for at sikke sig selv, undvare Jagten. Der foreligger nemlig, i det her omhandlede Tilfælde, heller intet Beviis for, at Jordbrugeren ikke vilde have eluderet Loven, hvis der var fremmet Noget af det Slags Bildt, han ikke maatte fhyde, og har Dommeren derfor havt Ret i at dømme den Tiltalte, fordi det formodedes, at han vilde fhyde Noget, han ikke var berettiget til, saa maatte Dommeren være ligesaa berettiget til at dømme Jordbrugeren, fordi han med ligesaa god Grund kunde formode det Samme om ham. Jeg kan jaaledes ikke see andet, end at det Spørgsmaal, der her er Tale om, aabenbart er det, hvormed Dommen dreier sig. Den ærede Rigsdagsmand har dernæst sagt, at naar jeg anførte,